

-

När

Röd sol går upp någonstans genom den tjocka dimman
porträttet av den trötta gryningen som hade sett det hela förut

denna dagen grät på mina axlar
fortfarande samma sak som igår
den här vägen verkar oändlig, kroppen är öm
själen har tappat sin flamma
går i bekanta spår för att finna min väg hem igen

Så där var jag
inom nykterheten av de odödliga
ett sken av övernaturliga vindar sveper förbi
trädgården suckar, blommor dör

porten var stängd den dagen, men jag var bunden att fortsätta
hon kunde inte se mig genom fönstren
med förfäran, en konstig sväng på läpparna
utskuret ansikte, sa hon mitt namn

en gång hörde jag viskningar inne i salongen
de förgyllda ansiktenas leende, medvetna om min slutgiltiga bortgång

Och jag grät, jag visste att hon hade ljugit
hennes mani hade dött, den hade dött

När kan jag ta dig från det här stället?
När är ordet blott en suck?
När är döden vår ensamme åskådare?
När ska vi gå de slutgiltiga stegen?
När kan vi skrika istället för att viska?

När är den nya början,
slutet på denna sorgliga madrigal

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Shadowbjörn med Poeter.se id #22794 innehar upphovsrätten